

Εκδοτικό Πρόγραμμα Πόλις
Α' εξάμηνο 2023

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Pierre Assouline

Το υπερωκεάνιο

μετάφραση: Μαριάνθη Πάσχου

μυθιστόρημα

Στη Μασσαλία, στο ολοκαίνουργιο και πολυτελέστατο υπερωκεάνιο Ζορζ Φιλίπάρ που ετοιμάζεται να αποπλεύσει με τελικό προορισμό την Ιαπωνία, επιβιβάζεται και ο Ζακ-Μαρί Μποέρ.

Βιβλιοπώλης με εξειδίκευση στα σπάνια βιβλία που κυνηγούν οι συλλέκτες, αγαπά με πάθος τη λογοτεχνία, ταξιδεύει μόνος, μισεί τα κλισέ και τις κοινοτοπίες, περνά τον καιρό του παρατηρώντας τους άλλους, με κριτική διάθεση, με θαυμασμό, με ειρωνεία, καλοπροαίρετα ή και εχθρικά, αν χρειαστεί. Αναπτύσσει φιλικές σχέσεις με τον πρώην πλοίαρχο Πρεσανύ και την ατίθαση νεαρή εγγονή του, τον ασφαλιστή Ερκύλ Μαρτέν και τον Ρώσο πιανίστα Σοκολόβσκι ή τη γοητευτική Αναΐς Μοντέ-Ντελακιούρ. Ωστόσο δεν αποκαλύπτει σε κανέναν τον λόγο του ταξιδιού του.

Είναι Φεβρουάριος του 1932, βρισκόμαστε μόλις λίγους μήνες πριν ο Χίτλερ ανέβει στην εξουσία. Γερμανοί επιβάτες προπαγανδίζουν ανοιχτά τον ναζισμό, η ομήγυρη διχάζεται. Σκοτεινές θεωρίες για το μέλλον του κόσμου διαδίδονται, ενώ κάποιοι επιβάτες ανησυχούν για τις τεχνικές βλάβες που επαναλαμβάνονται...

Μέσα από την επική και δραματική εξιστόρηση της παρθενικής κρουαζιέρας του Ζορζ Φιλίπάρ που κατέληξε σε ναυάγιο με θύμα, μεταξύ

άλλων, και τον διάσημο και σπουδαίο δημοσιογράφο Αλμπέρ Λοντρ, που η φιγούρα του σημαδεύει το βιβλίο, ο Πιερ Ασουλίν προαναγγέλλει το ναυάγιο της Ευρώπης σ' έναν εντυπωσιακό μυθιστορηματικό πίνακα.

***

Μαγευόμαστε από αυτή την ατμόσφαιρα της «απαλής τοξικότητας» και από τη μέθη των κυμάτων. Ο χρόνος είναι σε αναστολή και ο Προυστ καθόλου μακριά. Ο Ασουλίν περιγράφει με έξοχο τρόπο το ιστορικό υπόβαθρο και υπογράφει με Το υπερωκεάνιο ένα από τα πιο σπουδαία μυθιστορήματά του.

Lire

Ένα αφεγνάδιαστο ταξίδι στα κύματα και τον χρόνο.

L'Express

Είτε πρόκειται για ένα μεγάλο ακυβέρνητο ξενοδοχείο (Ξενοδοχείο Lutetia), είτε για έναν πύργο υπό κατάρρευση (Ένας πύργος στη Γερμανία - Ζιγκμαρίνγκεν) ή για ένα πλοίο που ναυαγεί (Το υπερωκεάνιο), ο Πιερ Ασουλίν γνωρίζει ότι η ιστορία είναι τραγική. Τη διηγείται όμως με χάρη και με σοβαρότητα. Αναμφίβολα το καλύτερο βιβλίο του Ασουλίν. Μια ωδή στη μεγάλη λογοτεχνία.

Le Figaro

Παραβολή μιας ηπείρου που ρίχνεται στις φλόγες, Το υπερωκεάνιο είναι η συναρπαστική εξιστόρηση του ναυαγίου της Ευρώπης.

Pages

Συνδέοντας ιστορία και λογοτεχνία, ο Πιερ Ασουλίν υπογράφει μια πολύ ωραία μυθιστορηματική αφήγηση σε ένα έξυπνο, κεκλεισμένων των θυρών, θέατρο των ανθρώπινων παθών.

Femina

Ο Πιερ Ασουλίν επιβιβάζει τους αναγνώστες του, το 1932, σ' ένα υπερωκεάνιο και περιγράφει με θαυμαστό τρόπο τη ζωή πάνω στο πλοίο.

L'Obs

***

Ο Πιερ Ασουλίν γεννήθηκε το 1953 στην Καζαμπλάνκα. Είναι κριτικός βιβλίου, διδάσκει στο Ινστιτούτο Πολιτικών Επιστημών του Παρισιού και είναι μέλος της κριτικής επιτροπής του βραβείου Goncourt.

Έχει τιμηθεί, μεταξύ άλλων, με το Βραβείο Δοιμίου της Γαλλικής Ακαδημίας και το Βραβείο Γαλλικής Γλώσσας.

Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία του:

Ξενοδοχείο Lutetia (Βραβείο Maison de la Presse)

Το πορτρέτο

Οι προσκεκλημένοι

Οι βίοι του Ιώβ (Βραβείο Méditerranée και Βραβείο Prince-Pierre-de-Monaco)

Ένας πρόγος στη Γερμανία - Ζιγκμαρίνγκεν (Βραβείο της Έκθεσης Βιβλίου της Γενεύης)

Γκόλεμ (βραβείο Cabourg)

Jonathan Coe

Το διαιρεμένο βασίλειο

Μπόρνβιλ

μετάφραση: Άλκηστις Τριμπέρη

μυθιστόρημα

Στο Μπόρνβιλ, ένα ήρεμο προάστιο του Μπέρμιγχαμ, λειτουργεί το πιο διάσημο εργοστάσιο σοκολάτας της Αγγλίας. Για την εντεκάχρονη Μαίρη και την οικογένειά της (βρισκόμαστε στο 1945), το Μπόρνβιλ είναι το κέντρο του κόσμου· είναι ο λόγος που οι δρόμοι τους μυρίζουν σοκολάτα· είναι το μέρος όπου εργάζονται οι περισσότεροι φίλοι και γείτονές τους για δεκαετίες.

Η Μαίρη θα ζήσει εβδομήντα πέντε χρόνια που σημαδεύονται από μείζονες κοινωνικές αλλαγές. Παρακολουθούμε την πορεία της από την τελετή της Στέφης της Βασίλισσας Ελισάβετ και τον Τελικό του Παγκοσμίου Κυπέλλου, ως τους βασιλικούς γάμους, τις βασιλικές κηδείες, το Brexit και τον κορωνοϊό. Η Μαίρη θα αποκτήσει παιδιά, εγγόνια και δισέγγονα. Κτίρια του εργοστασίου σοκολάτας θα μετατραπούν σε θεματικό πάρκο, καθώς η σύγχρονη ζωή και νέες κοινότητες ανθρώπων εισβάλλουν στον ειρηνικό τους θύλακα. Άραγε, θα φέρουν αυτές οι διαρκώς μεταβαλλόμενες εποχές πιο κοντά την οικογένειά της και τη ίδια τη χώρα ή θα τους αφήσουν πιο αποκομμένους και διχασμένους από ποτέ άλλοτε;

***

«Είναι αλήθεια πως σε όλα μου τα βιβλία βρίσκει κανείς ίχνη από τη νοσταλγία μιας Αγγλίας που η ζωή ήταν καλή για τη μεσαία τάξη. Από τη δεκαετία του '80 και μετά και τη Μάργκαρετ Θάτσερ, η βρετανική κοινωνία στράφηκε στον νεοφιλελευθερισμό. Νομίζω πως πρόκειται για μια από τις ευρωπαϊκές κοινωνίες όπου παρατηρούνται οι μεγαλύτερες ανισότητες: ένα έθνος διχασμένο ανάμεσα σε νικητές και ηττημένους. Τα

πράγματα δεν ήταν πάντα έτσι και το μοντέλο της σοκολατοβιομηχανίας Cadbury's, ενός καλοήθους καπιταλισμού θα λέγαμε, φαίνεται αρκετά ελκυστικό σήμερα, σε σχέση με αυτό που μας περικυκλώνει. Βέβαια, το μοντέλο αυτό υπήρξε σε μια εποχή όπου τα δικαιώματα των γυναικών, των ομοφυλοφίλων και των Μαύρων, κυρίως, δεν γίνονταν αποδεκτά – ήταν μια φρικτή περίοδος αν ανήκε κάποιος σε αυτές τις μειονότητες. Προσπαθώ να είμαι αμερόληπτος όταν περιγράφω την κάθε εποχή αυτού του μυθιστορήματος, και επιδιώκω να δείξω τι ήταν καλό και τι κακό».

Τζόναθαν Κόου, από συνέντευξή του στο περιοδικό των εκδόσεων Gallimard

***

Κανένας δεν μιλά για την Αγγλία με τόση οξυδέρκεια, τρυφερότητα και σκληρή ειρωνεία όσο ο Κόου. Το βιβλίο του είναι ένα κορυφαίο μελαγχολικό έργο που αναμειγνύει τη μικρή με τη μεγάλη ιστορία, το ατομικό με το οικουμενικό.

Lire

Ο άγγλος συγγραφέας ενορχηστρώνει, γύρω από μια οικογένεια που ανήκει στη μεσαία τάξη, ένα διεισδυτικό μυθιστόρημα, χιουμοριστικό, συγκινητικό και πολιτικό. Το παρόν και το παρελθόν συγκροούνται, η αφήγηση εκμεταλλεύεται ορισμένα παράθυρα στο μέλλον, καθιστώντας έτσι ακόμα πιο συγκινητικό τον σπαρακτικό στοχασμό για τον χρόνο που ξεδιπλώνεται σταδιακά και που τον έχουμε συναντήσει ξανά στο θαυμάσιο «Ο κύριος Γουάιλντερ κι εγώ».

Le Monde

Ο Τζόναθαν Κόου για μια ακόμα φορά αφουγκράζεται και κατανοεί σε βάθος τη βρετανική ψυχή μέσα από το σαρκαστικό του χιούμορ και τις μεγάλες ιστορικές τοιχογραφίες του.

Libération

Δυνατό, πολύ δυνατό. Ο Κόου επιτυγχάνει να αφηγηθεί την ιστορία της χώρας του και μιας οικογένειας επιλέγοντας σημαντικές ιστορικές στιγμές.

Le Figaro

Μυθιστόρημα σατιρικό και οικογενειακό, ευαίσθητα νοσταλγικό και υπέροχα χιουμοριστικό.

L'Obs

Το βιβλίο δημιουργεί μια βαθύτερη συνοχή μέσα από τις απτηγήσεις και τις μελωδίες, σαν μουσικό κομμάτι. Η φράση «όλο αυτό το πατιρντί», η συγκεκριμένη γωνιά μιας παμπ του Μπέρμιγχαμ, ένα κίτρινο φουλάρι, ο ήχος των παιδικών γέλιων στο προαύλιο ενός σχολείου – όλα πυροδοτούν συνειρμούς που διαπερνούν όλο το μυθιστόρημα. Ένα περιστατικό ομοφοβίας που ένας γιος δεν ξέχασε ποτέ και τον βασανίζει ακόμα, μετά από δεκαετίες, όταν προσπαθεί να συμφιλιωθεί με τον σεξουαλικό του προσανατολισμό.

Έξυπνο, μελετημένο, αλλά όχι προγραμματισμένο. Ο Κόου δεν κολλάει σε μία μόνο αισθητική αρχή. Σε κάποιες ενότητες μας μιλά ως παντογνώστης αφηγητής, σε άλλες παραδίδει στους ήρωές του την πρωτοπρόσωπη αφήγηση. Υπάρχουν μέρη σε παρελθόντα χρόνο, αλλά και μέρη σε ενεστώτα, αποσπάσματα ειδήσεων και ημερολογίων, η ανάμνηση ενός χαρακτήρα γνώριμου από άλλα του μυθιστορήματα. Τίποτα από αυτά δεν κάνει το βιβλίο λιγότερο ευχάριστο – αντιθέτως μάλιστα. Ο Κόου συνδυάζει με επιτυχία τα έξυπνα αφηγηματικά του κόλπα με την οικειότητα.

The Guardian

Ένα γλυκό, συγκινητικό μυθιστόρημα με πολλούς γνώριμους χαρακτήρες. Υπάρχει περίσσεια ζεστασιά και μεγαλοψυχία στα τελευταία μέρη του βιβλίου, τα οποία είναι ιδιαίτερα συγκινητικά, ειδικά αν έχεις στο μυαλό σου ότι προέρχονται από την εμπειρία του ίδιου του Κόου και από τον θάνατο της μητέρας του, κατά τη διάρκεια της πανδημίας. Είναι δύσκολο (αλλά όχι αδύνατο) να χαράξεις μια διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην πολυσύνθετη ενέργεια του πρώιμου έργου του Κόου και σε αυτά τα πιο

ήπια, πιο ήρεμα μεταγενέστερα μυθιστορήματα του. Σου δίνει την αίσθηση ενός συγγραφέα που μπορεί να εκφράσει τόσο τον θυμό και την απογοήτευσή του για την πορεία που έχει πάρει η χώρα του, όσο και την αδιάκοπη αγάπη του γι' αυτή μέσα από μια πανέμορφη πρόζα, με χαρακτήρες που ζωντανεύουν σε κάθε σελίδα.

The Observer

***

Ο Jonathan Coe γεννήθηκε στο Μπέρμιγχαμ το 1961. Σπούδασε φιλολογία στο Trinity College του Πανεπιστημίου του Καίμπριτζ και είναι διδάκτωρ του Πανεπιστημίου του Γουόρικ (αντικείμενο της διατριβής του αποτέλεσε το έργο του Henry Fielding *Tom Jones*). Δίδασξε στο Πανεπιστήμιο του Γουόρικ και εργάστηκε παράλληλα ως μουσικός, συνθέτοντας τζαζ, και ως δημοσιογράφος.

Από τις εκδόσεις ΠΟΛΙΣ κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία του:

Οι νάνοι του θανάτου (1990)

Τι ωραίο πλιάτσικο! (1994) [Βραβείο John Llewellyn Rhys Prize και Βραβείο καλύτερου ξένου βιβλίου στη Γαλλία]

Το σπίτι του ύπνου (1997) [Βραβείο Writers' Guild Award και Βραβείο Medicis στη Γαλλία]

Η λέσχη των τιποτένιων (2001) [Βραβείο Bollinger Everyman Wodehouse Prize]

Ο κλειστός κύκλος (2005)

Σαν τη βροχή πριν πέσει (2007)

Ο ιδιωτικός βίος του Μάξουελ Σιμ (2010)

Ο σπασμένος καθρέφτης (2012)

Εκφο 58 (2013)

Αριθμός 11 (2018)

Μέση Αγγλία (2019) [Prix du livre européen και Costa Novel Award]

Ο κύριος Γουάιλντερ κι εγώ (2020)

Constance Debré

Love Me Tender

μετάφραση: Χαρά Σκιαδέλλη

μυθιστόρημα

Επειδή εγκατέλειψε τον άντρα της, επειδή προτιμά τις γυναίκες, επειδή άφησε τα πάντα πίσω της, την καριέρα της, το σπίτι της, τα χρήματά της για να ζήσει ελεύθερα, η αφηγήτρια, διακεκριμένη δικηγόρος, αντιμετωπίζει έναν εφιάλτη.

Ο πρώην άντρας της, πρώτος της εραστής «και μέχρι νεωτέρας ο τελευταίος», δικηγόρος κι αυτός, της κηρύσσει τον πόλεμο. Εναντίον της διαθέτει το απόλυτο όπλο: τον γιο τους. Προσφεύγει στα δικαστήρια και ζητά την αποκλειστική του επιμέλεια. Κατηγορεί την πρώην γυναίκα του για ό,τι μπορεί να φανταστεί κανείς. Η ομοφυλοφιλία της, οι συγγραφείς που αγαπά (Bataille, Duvert, Guibert) μετατρέπονται σε ενοχοποιητικά στοιχεία. Δεν μπορεί να βλέπει τον γιο της παρά μόνο με την παρουσία ψυχολόγου, και αν ...

Η γραφή της Ντεμπρέ τής μοιάζει: αιχμηρή, ασκητική, αγέρωχη. Γι' αυτό και η τρυφερότητα, όταν αναδύεται, είναι ακόμα πιο σπαρακτική.

Το οπισθόφυλλο βασίζεται στην κριτική για το βιβλίο της Elizabeth Philippe που δημοσιεύθηκε στο περιοδικό *L'Obs* (9/1/2020)

***

Ένα μυθιστόρημα για τη μητρική αγάπη και τη λεσβιακή ταυτότητα και για το πώς οι κοινωνικές συμβάσεις θέτουν αυτά τα δύο σε αντιπαράθεση.

Το ζήτημα του άλλου και της αγάπης σε όλες της τις μορφές: από τη μητρική αγάπη έως τον έρωτα στις διάφορες και ποικίλες εκδοχές του. Η ελευθερία μας προϋποθέτει και απαιτεί ενδεχομένως να θυσιάζουμε και να

αφήνουμε πίσω μας πρόσωπα και καταστάσεις που αγαπάμε και να αποδεχόμαστε τις προσωπικές μας ήττες, ώστε, ίσως, να καταφέρουμε να αποτρέψουμε τη θλίψη;

***

«Το πρόγραμμά μου, είναι όσο το δυνατόν λιγότερη ιδιοκτησία. Με τα αντικείμενα, με τους τόπους, με τα όντα, με τις ερωμένες μου, τον γιο μου, τους φίλους μου».

Μένει η λογοτεχνία. Δεν είναι ιδιοκτησία κανενός.

Le Monde

***

Η Κονστάνς Ντεμπρέ γεννήθηκε στο Παρίσι το 1972. Σπούδασε νομικά και εργάστηκε ως δικηγόρος. Άλλα βιβλία της *Play Boy* (Βραβείο de la Coupole), *Nom*. Το *Love Me Tender* τιμήθηκε με το βραβείο του περιοδικού *Les Inrockuptibles* (2020).

David Diop

Η πύλη του ταξιδιού χωρίς επιστροφή
ή τα μυστικά τετράδια του Μισέλ Αντανσόν
μετάφραση: Αλεξάνδρα Κωσταράκου
μυθιστόρημα

Το 1750, ο εικοσιτριάχρονος γάλλος φυσιοδίφης Μισέλ Αντανσόν φτάνει στη Σενεγάλη με μεγάλα σχέδια: θα μελετήσει τη χλωρίδα της χώρας, θα συγγράψει ένα μεγαλειώδες επιστημονικό έργο και θα κερδίσει την καταξίωση και τη δόξα. Η συνέχεια όμως είναι αναπάντεχη. Ο Αντανσόν θα γοητευτεί από τη χώρα, από τη χλωρίδα και την πανίδα της, κυρίως από τους κατοίκους της, και θα αγαπήσει με πάθος τη Μαράμ, μια γυναίκα-μυστήριο. Παράλληλα, καθώς η Σενεγάλη είναι γαλλική κτήση, θα δει στην πράξη την αποικιοκρατία, την εκμετάλλευση και το δουλεμπόριο και θα αντιμετωπίσει τον κυνισμό και τη βαρβαρότητα των αξιωματούχων της αποικιακής διοίκησης.

Ο Ντιοπ απλώνει το χέρι του και αναδύονται, μέσα από τρεις αφηγήσεις που πλέκονται, πρόσωπα αλησμόνητα, μαγικές αντιλήψεις ζωής, χρώματα, γεύσεις και μυρωδιές της Αφρικής. Μας καλεί σε έναν αφρικανικό περίπλου μιας άλλης εποχής: *Η πύλη του ταξιδιού χωρίς επιστροφή* είναι ένα μυθιστόρημα σαν ταξίδι, ένα ωραίο ταξίδι στη γη των Γουόλοφ, ένα ταξίδι στον αιώνα των Φώτων, που είναι αιώνας του σκότους και της οδύνης για τους λαούς της Αφρικής. «Η σκέψη μου, γράφει ο ήρωας, ήταν πράγματι ασύμβατη με τον πλούτο ενός κόσμου που στηριζόταν στο δουλεμπόριο εκατομμυρίων νέγων για περισσότερο από έναν αιώνα».

Μυθιστόρημα περιπετειώδες, ευαίσθητο, συμβολικό και ποιητικό, με κύκλους αφηγήσεων που ανοίγουν και κλείνουν εγκλωβίζοντας όνειρα και επιθυμίες, αποτυχίες και απογοητεύσεις, μια ελεγεία για τον τραγικό έρωτα του Αντανσόν και της Μαράμ, του ζευγαριού με τη μοίρα του Ορφέα και της Ευρυδίκης. Η Ιστορία εδώ είναι παρούσα, το ίδιο και ο μύθος. Βέβαια, «ο

μύθος και η ιστορία, εξ ορισμού, δεν σμίγουν ποτέ ολότελα, γιατί ανάμεσά τους μένει πάντα ένα κενό, ορατό ή αδιόρατο, που υπήρξε όμως από παλιά ο γόνιμος και παραγωγικός χώρος της λογοτεχνίας».

***

Εξαιρετικό μυθιστόρημα.

Lire

Γλώσσα με κλασική ομορφιά.

Télérama

Υπέροχο μυθιστόρημα για το ερωτικό πάθος που και καταστρέφει και σώζει. Χρησιμοποιεί την Ιστορία για να ανατρέψει την άποψη για την ανωτερότητα του λευκού ανθρώπου που επικρατούσε τον 18ο αιώνα, τον αιώνα του Διαφωτισμού.

Les Inrockuptibles

Ένας φυσιοδίφης του Διαφωτισμού ερωτεύεται μια όμορφη Σενεγαλέζα και συνειδητοποιεί τη φρίκη του δουλεμπορίου των μαύρων. Αλλαγή ύφους και τόνου σε σχέση με το Τη νύχτα, όλα τα αίματα είναι μαύρα, πιο κλασικότροπα αυτή τη φορά, αλλά το ίδιο δυσβάσταχτο συμπέρασμα για τις φριχτές συνέπειες της αποικιοκρατίας και της μη ανεκτικότητας.

Paris Match

Αν και δεν μιμείται τη γλώσσα του 18ου αιώνα, Ο Νταβίντ Ντιόπ, ειδικός ωστόσο στον 18ο αιώνα μέχρι τα μπούνια, επιδιώκει η γραφή του να ταιριάζει με τη γραφή ενός πολύ μορφωμένου επιστήμονα και το λεξιλόγιό του να μεταφέρει τις αξίες, τις γνώσεις και τις προκαταλήψεις της εποχής του.

Ο Ντιόπ επιτυγχάνει να γράφει ένα βιβλίο ταυτοχρόνως μελαγχολικό και φωτεινό.

Ο Νταβίντ Ντιόπ διδάσκει στο Πανεπιστήμιο τη λογοτεχνία του 18ου αιώνα. Η εξοικειώσή του με το θέμα του εξηγεί χωρίς αμφιβολία το γιατί το βιβλίο είναι τόσο επιτυχημένο. Στον σημερινό κόσμο, ο Ντιόπ με μια αναζωογονητική αφέλεια εξυμνεί την ομορφιά των συναντήσεων, των επιμειξιών και των διασταυρώσεων. Δεν εξωραΐζει ποτέ την Ιστορία, αλλά κατορθώνει να ανακαλύψει τι ωραίο είναι δυνατό να βρει κανείς σ' αυτή.

L'Obs

***

Ο Νταβίντ Ντιόπ, σενεγαλέζικης καταγωγής, γεννήθηκε στο Παρίσι το 1966. Μεγάλωσε στη Σενεγάλη, όπου τελείωσε και το λύκειο. Σπούδασε γαλλική φιλολογία στα Πανεπιστήμια της Τουλούζης και της Σορβόνης (Paris IV), όπου και ανακηρύχθηκε διδάκτωρ. Αγρέγέ της φιλολογίας, είναι αναπληρωτής καθηγητής της γαλλικής γραμματείας του 18ου αιώνα στο Πανεπιστήμιο του Πω, όπου διδάσκει παράλληλα γαλλόφωνη αφρικανική λογοτεχνία.

Το μυθιστόρημά του *Τη νύχτα, όλα τα αίματα είναι μαύρα*, που κυκλοφορεί επίσης από τις εκδόσεις Πόλις, τιμήθηκε με το βραβείο Γκονκούρ των μαθητών λυκείου (2018), το βραβείο Patrimoines (2018), το βραβείο Strega Europeo στην Ιταλία (2019) και το International Booker Prize (2021). Ήταν στις λίστες υποψηφιοτήτων για τα βραβεία Goncourt, Médicis, Femina, Renaudot, Βιβλιοπωλών του Νανσύ-*Le Point* και Αντρέ Μαλρώ.

Έχει δημοσιεύσει ένα ακόμα μυθιστόρημα, με τίτλο *1989, l'Attraction universelle*, όπως επίσης και τη μελέτη *Rhétorique nègre au XVIIIe siècle*.

Alessio Forgione

Napoli mon amour

μετάφραση: Δέσποινα Γιαννοπούλου

μυθιστόρημα

«Ήταν προτιμότερος ένας τέτοιος κόσμος που κινδύνευε να εκραγεί και να χαθεί οποιοδήποτε λεπτό, παρά ένας κόσμος σαν τον δικό μου, όπου δεν συνέβαινε τίποτα».

Ο Αμορεζάνο ζει στη Νάπολη, είναι τριάντα χρονών και δεν έχει βρει ακόμη τη θέση του στον κόσμο. Οι μέρες του κυλούν αργά, ανάμεσα στην καθημερινότητα με τους γονείς του, το πάθος του για την ομάδα του, τη Νάπολη, τις βραδιές με τον φίλο του τον Ρούσο και την αναζήτηση εργασίας. Μετά από ακόμη μία απολύτως παράλογη συνέντευξη που επίσης δεν καταλήγει στην πρόσληψή του, αποφασίζει να ξοδέψει όλα τα λεφτά του και ν' αυτοκτονήσει. Γνωρίζει, όμως, μια όμορφη κοπέλα και την ερωτεύεται. Αυτή η συνάντηση αναζωπυρώνει τις ελπίδες του και τις επιθυμίες του: θέλει να ζήσει, να γράψει, να είναι ευτυχισμένος. Και να συναντήσει τον Ραφαέλε Λα Κάπρια, τον λογοτεχνικό του μύθο. Αλλά ο έρωτας σκορπίζει ακόμη πιο γρήγορα τις δυνάμεις του και τα χρήματά του, κάνοντας τις επιθυμίες που ξαναβρήκε και τις ελπίδες του για μια διαφορετική ζωή να ξεγλιστρούν, ευρώ το ευρώ.

Ο Αλέσιο Φορτζόνε μιλάει για μια Νάπολη πνιγηρή και γκριζα από τη βροχή, σκοτεινή όπως η Χιροσίμα της ομώνυμης ταινίας. Και με μια γλώσσα επίμονη, δυναμική, γεμάτη τρυφερότητα υπογράφει το ντεμπούτο του, ένα μυθιστόρημα ενηλικίωσης λαμπερό κι ενίοτε πυρετικό, που έχει τον ρυθμό ενός αγώνα ταχύτητας μέσα στους γλυκόπικρους νόμους της ζωής και τα κιαροσκούρο της αθωότητας.

Αυτό το βιβλίο είναι για όσους αγαπούν τη μυρωδιά της υγρής ασφάλτου μετά τη βροχή, για όσους έχουν βουτήξει στα κρυστάλλινα νερά της

Πρότσιντα, για ένα πρώτο φιλί που ακούγεται σαν το *Brown Sugar* των Ρόλινγκ Στόουνς, και για όποιον έχει νιώσει την μπλε απεραντοσύνη του να τα χάνεις όλα, μέσα σε μια στιγμή, σαν μια αποσκευή παρατημένη πάνω σ' ένα τρένο που αναχωρεί.

«Έγραφα ότι η Νίνα μ' έκανε να νιώθω ζωντανός και ότι κινδυνεύει η ζωή μου, κι αυτή η αίσθηση του κινδύνου και ο φόβος που τη συνόδευε ήταν εκεί για να μου υπενθυμίσουν ότι κρατιόμουν ακόμη από τη ζωή. Έγραφα ότι ήθελα να ζήσω αλλά δεν το μπορούσα, επειδή το να ζεις σημαίνει και το να δέχεσαι να γελοιοποιείσαι, κι εγώ ντρεπόμουν πολύ να γελοιοποιηθώ. Έγραφα ότι δεν είχα πια χρόνο, γιατί ο χρόνος, μάλλον, δεν υπήρχε».

***

Το Ναπολί μου amour μοιάζει με την πόλη : ταυτοχρόνως θορυβώδες και τρυφερό. Χάρης στον ρυθμό του και τη γεμάτη ζεστασιά ειρωνεία του είναι ένα μυθιστόρημα μαθητείας. Με τον ρεαλισμό του οξύδερκό και αιχμηρό, με τη συγκίνηση μιας γομής από στολίδια γραφής, συνδυάζει την ψυχολογική ευαισθησία με τη δραματική ένταση. Σκιαγραφεί με ακρίβεια μια γενιά, αλλά και την αιωνιότητα των μεσογειακών πόλεων.

Le Monde diplomatique

Το Ναπολί μου amour είναι ένα βιβλίο μελαγχολικό και νοχελικό, που μας κάνει όμως να τρέμουμε επειδή αισθανόμαστε την αλήθεια του. Θα μπορούσε να συμβεί στον καθένα μας. Να μην μπορούμε να αλλάξουμε κάτι στην καθημερινότητά μας. Να έχουμε να αντιμετωπίσουμε έναν τραπεζικό λογαριασμό που ολοένα και μειώνεται εξαιτίας των χρημάτων που ξοδεύουμε για τις μπίρες που πίνουμε, τα τσιγάρα που καπνίζουμε, τις προσπάθειες να χτίσουμε μια σχέση που εξαρχής μοιάζει άنيση.

Ο Αλέσιο Φορτζόνε μιλάει για μια Νάπολη που είναι μουντή ακόμη και τις ηλιόλουστες μέρες, ψυχρή ακόμη και μέσα στην καρδιά του καλοκαιριού, σιωπηλή ακόμη κι όταν οι πλατείες της είναι γεμάτες κόσμο.

Panorama

Αυτό το μυθιστόρημα μάς οδηγεί στην καρδιά της ναπολιτάνικης μελαγχολίας.

Transfuge

Ο πιο υποσχόμενος ιταλός μυθιστοριογράφος της γενιάς του.

Il Messagero

***

Ο Αλέσιο Φορτζόνε γεννήθηκε στη Νάπολη το 1986. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες και κοινωνική πολιτική. Το *Napoli mon amour* είναι το πρώτο του βιβλίο και έχει τιμηθεί με το βραβείο Berto και το Prix Méditerranée 2021 ξένου μυθιστορήματος. Το δεύτερό του μυθιστόρημα *Giovanissimi* ήταν στην τελική λίστα υποψηφιοτήτων για το βραβείο Strega.

Graham Greene
Ο επίτιμος πρόξενος
μετάφραση: Αχιλλέας Κυριακίδης
μυθιστόρημα

Σε μια επαρχιακή πόλη της Αργεντινής μια αντάρτικη ομάδα σχεδιάζει την απαγωγή του αμερικανού πρεσβευτή. Από λάθος, όμως, στη θέση του συλλαμβάνει τον επίτιμο πρόξενο (χωρίς ουσιαστικές αρμοδιότητες) της Μεγάλης Βρετανίας, Τσάρλι Φόρτναμ. Εξηντάρης, αμετανόητος πότης, παντρεμένος με μια νεαρή πρώην πόρνη, την Κλάρα, δεν έχει και πολλές συμπάθειες και η τύχη του αφήνει μάλλον τους πάντες (και τη Μεγάλη Βρετανία) αδιάφορους.

Μόνο ο νεαρός γιατρός, Εδουάρδο Πλαρ, γιος ενός εξόριστου άγγλου που πέρασε δεκαπέντε χρόνια στη φυλακή πριν δολοφονηθεί, εραστής της Κλάρα, ανίκανος να αγαπήσει, ζηλεύοντας το πάθος που τρέφει ο Φόρτναμ για την ερωμένη του, μπλέκεται σχεδόν άθελά του στην προσπάθεια απελευθέρωσης του ομήρου, αντιμετωπίζοντας γραφειοκρατικά εμπόδια, κρατική διαφθορά, διπλωματικές συμπαιγνίες καθώς και τη συναισθηματική εμπλοκή του με τους απαγωγείς των οποίων ηγείται ένας πρώην ιερέας.

Ο Γκράχαμ Γκρην, με αφάνταστη μυθιστορηματική επιδεξιότητα, εκθέτει στους αναγνώστες του την άποψή του για τον κόσμο, τη χωρίς ελπίδα αγάπη, τους φτωχούς, την πίστη στον Θεό και την Επανάσταση, τη θυσία και τη λύτρωση, χωρίς ποτέ να εκπέσει στην ηθικολογία και τον διδακτισμό.

***

Ο Graham Greene γεννήθηκε το 1904 στο Berkhamsted της Αγγλίας και πέθανε το 1991 στην Ελβετία. Σπούδασε ιστορία στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

Το 1925 εκδόθηκε το πρώτο του βιβλίο, μια ποιητική συλλογή. Το 1926 ασπάσθηκε τον καθολικισμό. Την ίδια χρονιά άρχισε να εργάζεται ως δημοσιογράφος στους *Times*. Το 1929 εκδόθηκε το πρώτο του μυθιστόρημα, *The Man Within*. Το 1935 άρχισαν οι μεγάλες περιπλανήσεις του· οι χώρες στις οποίες ταξίδεψε (ανάμεσά τους, Λιβερία, Μεξικό, Σιέρα Λεόνε, Νιγηρία, Μαλαισία, Ινδοκίνα, Κούβα, Κονγκό, Αϊτή, Ελβετία, Άγιος Δομίνικος, Γερμανία, Αυστρία) αποτέλεσαν το σκηνικό πολλών βιβλίων του.

Τα θέματα των βιβλίων του επηρεάσθηκαν έντονα και από τη θητεία του ως πράκτορα των βρετανικών μυστικών υπηρεσιών κατά τη διάρκεια του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ο Γκρην εργάσθηκε επίσης ως ανταποκριτής και απεσταλμένος εφημερίδων (*Times, Sunday Times, Sunday Telegraph, Figaro, Observer*) στο εξωτερικό, ως στέλεχος εκδοτικών οίκων και ως κριτικός λογοτεχνίας και θεάτρου.

Το 1966 εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Γαλλία, και έζησε στο Παρίσι και την Αντίμπ.

Ο Γκρην αναγνωρίσθηκε γρήγορα τόσο από την κριτική όσο και από το κοινό ως σημαντικός συγγραφέας. Άντλησε τους αφηγηματικούς του τρόπους τόσο από την υψηλή όσο και από τη λαϊκή λογοτεχνία και χρησιμοποίησε στο φιλόδοξο έργο του μοτίβα από περιπετειώδη μυθιστορήματα της σειράς, όπως είχαν κάνει και οι αγαπημένοι του συγγραφείς, Στήβενσον και Κόνραντ.

Ο Γκρην δάνεισε στους ήρωές του στοιχεία από τη δική του προσωπικότητα· χαρακτηρίζονται από την αίσθηση της φυγής, την ανάγκη του εκπατρισμού, την αμφιβολία, τα ηθικά διλήμματα, το άγχος αλλά και την ελπίδα. Στρατευμένος πολιτικά στην Αριστερά, ένθερμος, αν και με οδυνηρές αμφιβολίες καθολικός, στο σταυροδρόμι όλων των τάσεων, των τεχνοτροπιών και των πολιτικών γεγονότων της εποχής του, μπόρεσε να συνδυάσει τη γραφή και τη δράση του για να μεταδώσει την εμπειρία του από τη διάλυση και την εγκατάλειψη ενός κόσμου «αβεβαιότητας και απελπισίας, χωρίς ποτέ να πάψει

να πιστεύει στο απέραντο έλεος του Θεού που μπορεί να γλιτώσει και τον πιο άθλιο αμαρτωλό», γράφει ο Alain Blayak.

Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορούν επίσης τα μυθιστορήματα του Γκράχαμ Γκρην:

- *Η δύναμις και η δόξα*
- *Η καρδιά των πραγμάτων*
- *Οι θεατρίνοι*
- *Ο άνθρωπός μας στην Αβάνα*
- *Ο ήσυχος Αμερικανός*
- *Ανθρώπινος παράγοντας*
- *Καμένο χαρτί*

Frédéric Paulin

Η νύχτα που έπεσε στις ψυχές μας

μετάφραση: Μαριάννα Μαντά

νουάρ μυθιστόρημα

Ένα νουάρ μυθιστόρημα για τη «μάχη της Γένοβας», όταν τον Ιούλιο του 2001, η σύνοδος των ηγετών των οκτώ ισχυρότερων οικονομιών του κόσμου (G8) σημαδεύτηκε από τις συγκρούσεις διαδηλωτών και αστυνομίας: 600 διαδηλωτές τραυματίες, ένας νεκρός, ο Κάρλο Τζουλιάνι, που πυροβολήθηκε στο κεφάλι από καραμπινιέρο.

50ο.000 άνθρωποι από όλο τον κόσμο συρρέουν στη Γένοβα για να φωνάξουν, να διαμαρτυρηθούν, να αρνηθούν την παγκόσμια τάξη των ισχυρών,, αλλά και να γιορτάσουν, οργανώνοντας τη δική τους εναλλακτική αντι-σύνοδο.

Ανάμεσά τους και δύο νέοι Γάλλοι, ο Βαγκι και η Ναταλί. Ανήκουν στην άκρα Αριστερά, είναι ψημένοι στις διαδηλώσεις, είναι αισιόδοξοι πως όλα θα πάνε καλά. Αλλά η αγριότητα της αστυνομικής βίας είναι πρωτοφανής. Υποδαυλίζεται όχι από τους βανδαλισμούς των black blocs αλλά από τη βούληση της ίδιας της αστυνομίας που εκτελεί εντολές του πρωθυπουργού Μπερλουσκόνι, στην κυβέρνηση του οποίου, έναν μήνα πριν, έχουν εισέλθει οι νεοφασίστες του Φίνι. «Οι αριστεριστές και οι κομμουνιστές είναι εχθροί που πρέπει να παταχθούν». Αυτό το σύνθημα δίνει ο Μπερλουσκόνι και οι επικεφαλής της αστυνομικής δύναμης που ανδρώθηκαν κατά τη διάρκεια των «μολυβένιων χρόνων» είναι απολύτως πρόθυμοι να υπακούσουν και να υπερθεματίσουν. Ανάμεσα σε περιεργούς δημοσιογράφους και σε πράκτορες των γαλλικών μυστικών υπηρεσιών, ο Βαγκι και η Ναταλί, αντιμέτωποι με τα προσωπικά τους διλήμματα, παρασύρονται στη δίνη της βίας. Συγκρούσεις, ξυλοδαρμοί, βασανισμοί, προδοσίες και τσακισμένες ζωές που θα αφήσουν αδιάφορη την Ιστορία. Ποιος θυμάται το σχολείο Ντίαζ; Ποιος θυμάται το στρατόπεδο Μπολζανέτο; Και ποιος θυμάται ακόμα τον Κάρλο Τζουλιάνι;

Από αυτές τις μέρες που θα δουν την αθωότητα και τη νεότητα να συντρίβονται μέσα στη σιωπή, ο Βαγκι και η Ναταλί θα επιστρέψουν οριστικά αλλαγμένοι. Όπως όλοι εκείνοι που προσπάθησαν, στη Γένοβα, να εναντιωθούν στις άγριες όψεις του καπιταλισμού.

***

Ακριβής καταγραφή της πραγματικότητας, αλλά και γνήσια οργή χαρακτηρίζουν αυτό το μυθιστόρημα που περιγράφει με επιδεξιότητα τα συμβάντα, αλλά μιλά και για πάθη, έρωτα και επανάσταση.

Lire

Συναρπαστικό, σοβαρό, σκοτεινό μυθιστόρημα.

Polar/Zonelivre

Μια συναρπαστική και ζοφερή σκηνογραφία. Μυθιστόρημα που συνδυάζει τη γροθιά και το γκλομπ. Η ιστορία είναι μια αέναη επιστροφή και πρέπει να προφυλαγόμαστε από την τύφλωση και την αμνησία. Χρειαζόμαστε μια λογοτεχνία που αγρυπνά. Και το μυθιστόρημα του Πωλέν αποτελεί την εξαίρεση σε μια εκδοτική παραγωγή που προμοδοτεί την κλασική αστυνομική έρευνα για την ανακάλυψη του δολοφόνου, αφήνοντας στην άκρη τα προβλήματα και τις παρεκτροπές της «διατήρησης της τάξης».

Le Monde

Μυθιστόρημα-γροθιά που διηγείται με άμεσο ύφος, άκρως ρυθμικό, εκείνες τις μέρες που τραυμάτισαν μια ολόκληρη γενιά.

Libération

***

Ο Φρεντερίκ Πωλέν γεννήθηκε το 1972 στο Brétigny-sur-Orge, στην Essone,

στην ευρύτερη περιοχή του Παρισιού. Σπούδασε πολιτικές επιστήμες και έχει εργαστεί ως καθηγητής στη μέση εκπαίδευση και ως δημοσιογράφος. Γράφει πολιτικά και ιστορικά νουάρ μυθιστορήματα και έχει τιμηθεί με το βραβείο αναγνωστών Quai du polar, το Μεγάλο Βραβείο αστυνομικής λογοτεχνίας, το βραβείο Thorhée 813 και το βραβείο ιστορικού νουάρ.

Το *Τη νύχτα που στις ψυχές μας* τιμήθηκε το 2022 με το βραβείο *Mystère de la critique*.

Ο Φρεντερίκ Πωλέν χρησιμοποιεί σαν πρώτη ύλη την πρόσφατη ιστορία για να αναδείξει αλήθειες, άλλοτε κρυμμένες και άλλοτε διαστρεβλωμένες από την επίσημη ρητορική. Οι ήρωές του αδύναμοι, ευάλωτοι, διεφθαρμένοι, κάποιες φορές και διπλοί πράκτορες, στο μεταίχμιο του καλού και του κακού, κινούνται συχνά από μια προσωπική αίσθηση αξιοπρέπειας που μπορεί να τους διασώσει.

Ο Φρεντερίκ Πωλέν ήταν παρών «στη μάχη της Γένοβας», το 2001.

Patrick Raynal

Καιρός για πόλεμο

μετάφραση: Μαριάννα Μαντά

νουάρ μυθιστόρημα

Ο εβδομηντάχρονος Φιλίπ Κλερ, ξυπνάει πλάι σε μία νεαρή γυναίκα, σ' ένα κρεβάτι που δεν είναι το δικό του. Η ωραία γυναίκα, πολύ ωραία για να συγκαταλέγεται στις κατακτήσεις του, είναι νεκρή. Ο Κλερ δεν θυμάται τίποτα. Στη φυλακή που τον κλείνουν, ακούει ένα όνομα, Μασενά. Θα τον αφήσουν ελεύθερο, αν τους οδηγήσει σε αυτόν. Η παγίδα κλείνει γύρω του. Ο Μασενά... ο παλιόφιλός του από τα μαθητικά χρόνια, ο παλιός του συναγωνιστής, που εξελίχθηκε σε αφεντικό μίας ντόπιας μαφίας, μα που εδώ και δυο χρόνια τον πιστεύει νεκρό. Βρισκόμαστε στη Νίκαια, παραμονές εκλογών. Μαφιόζοι και πολιτικοί διασταυρώνονται σ' έναν ανηλεή πόλεμο που έχουν κηρύξει οι δύο υποψήφιοι για τη δημαρχία της πόλης... Για ποιον λόγο όμως, να τον παρασύρουν αυτόν, τον Φιλίπ Κλερ, σ' αυτή την ιστορία; Παγιδευμένος στα γρανάζια μίας ολέθριας μηχανορραφίας, με κίνδυνο να απαρνηθεί τον εαυτό του, αρχίζει να κάνει έρευνες για να σώσει το τομάρι του.

Σε αυτό το κοινωνικό πολάρ που εκτυλίσσεται με φρενήρεις ρυθμούς και διακατέχεται από απολαυστικό σαρκασμό, ο Πατρίκ Ρενάλ αναλύει εξονυχιστικά και με μπρίο την πόλη της Νίκαιας, την πολιτική διαφθορά που βασιλεύει στην πόλη, τη δύναμη της άκρας δεξιάς, την ισχύ των παράνομων κυκλωμάτων της. Τριάντα χρόνια μετά το βιβλίο του *Παράθυρο με θέα γυναίκες*, που κυκλοφορεί επίσης από τις εκδόσεις Πόλις από το οποίο ο *Καιρός για πόλεμο* δανείζεται τους βασικούς χαρακτήρες, η πένα του συγγραφέα παραμένει ποιητική και βίαιη, και το ταλέντο του είναι πιο ώριμο από ποτέ.

***

Ο Πατρίκ Ρενάλ γεννήθηκε το 1946. Σπούδασε φιλολογία στο Πανεπιστήμιο της Νίκαιας. Εργάστηκε ως ασφαλιστής και στη συνέχεια, για χρόνια, ως κριτικός βιβλίου στην εφημερίδα *Nice-Matin* και έπειτα στην εφημερίδα *Le Monde*. Από το 1991 έως το 2005, διηύθυνε τη *Série Noire*, της σειράς αστυνομικών μυθιστορημάτων του εκδοτικού οίκου Gallimard. Από το 2005 έως το 2009 ήταν διευθυντής της νουάρ σειράς των εκδόσεων Fayard. Από το 2010 έως το 2014 δίδαξε δημιουργική γραφή στο Ινστιτούτο Πολιτικών Επιστημών και από το 2009 έως το 2019 ήταν φιλολογικός σύμβουλος της Έκθεσης Βιβλίου του Κολμάρ. Έχει εργαστεί επίσης και ως σεναριογράφος.

Στο έργο του διακρίνουμε την τρυφερότητά του για τους λούζερ της γενιάς του Μάη του '68 που περιπλανώνται στη Νίκαια και την έντονη αντίθεσή του στη συμμαχία δεξιών και ακροδεξιών που κυβερνά την πόλη. Θεωρείται από τους μεγάλους στυλίστες του νουάρ και η γραφή του διαπερνάται από συγκίνηση και νοσταλγία, χωρίς να λείπει το χιούμορ. Αν και θαυμαστής του αμερικανικού μυθιστορήματος (έχει δημοσιεύσει μελέτες για τους Τζιμ Χάρισον και Τζέημς Κράμλεϊ), ως διευθυντής της *Série Noire* άνοιξε σε Ισπανούς, Ιταλούς, Ρώσους, Αργεντινούς και Φινλανδούς μυθιστοριογράφους τον δρόμο για το γαλλικό κοινό. Επίσης έδωσε την ευκαιρία σε καινούργιους Γάλλους συγγραφείς να αναδείξουν το ταλέντο τους δημιουργώντας νέο ρεύμα στο γαλλικό νουάρ (Ζαν-Κλωντ Ιζζό, Τονίνο Μπενακουίστα).

Έχει δημοσιεύσει, μεταξύ άλλων, τα βιβλία: *Nice-Est*, *Arrêt d'urgence*, *Né de fils inconnu*, *Un tueur dans les arbres*, *Nice 42e rue*, *Blue movie*, *Un ornithorynque dans le tiroir*, *En cherchant Sam*.

Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορεί το βιβλίο του *Παράθυρο με θέα γυναίκες* (Βραβείο *Mystère de la critique*), ενώ έχει κυκλοφορήσει και το βιβλίο του *Αγνώστου Υιού* (εξαντλημένο).

Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη

Ημέρες καλοσύνης

ποιητική συλλογή

Ξέρουμε πώς μοιάζει το Κακό
χωρίς Θεό, στην εποχή μετά το θάνατό Του.
Μοιάζει με άρρωστο φωτάκι
που ξεκινά σ' ένα σοκάκι σκοτεινό
σαν κουδουνάκι στον αστράγαλο του νεκροθάφτη
στις πόλεις της πανούκλας.
Κανείς μην πλησιάσει.
Μα νά, δειλά, όλοι ανοίγουν τα παράθυρα
να δουν, περίεργοι, τι σέρνεται στον δρόμο
κι αφήνουν να περάσει εντός,
με ένα χάδι στις κουρτίνες,
το μοχθηρό ετούτο φως
που λαμπαδιάζει τα δωμάτια
ανάβει τα καντήλια
κάνει τα κτίρια να φωσφορίζουνε σκληρά
και σιάβει στις εξώπορτες χάσκοντες τάφους.
Το Κακό μετά το τέλος του Θεού
μοιάζει με θάνατο ανούσιο
σε κλίμακα μαζική,
γενοκτονίες εθνοκαθάρσεις διακρίσεις
ανθρωποβόρες μάχες για την κατάκτηση
μιας νέας πηγής νοήματος και ηθικής
το μέτρο όλων το άτομο
το μέτρο όλων η κοινωνία

το μέτρο όλων η ιδεοληψία
το μέτρο όλων ποτέ το μέτρο –

Ξέρουμε πώς μοιάζει το Κακό.

Σκέψου.

Σκέψου πώς θα 'ταν το Καλό·

το Καλό σκέψου πως θα 'ταν

σε κλίμακα μαζική.

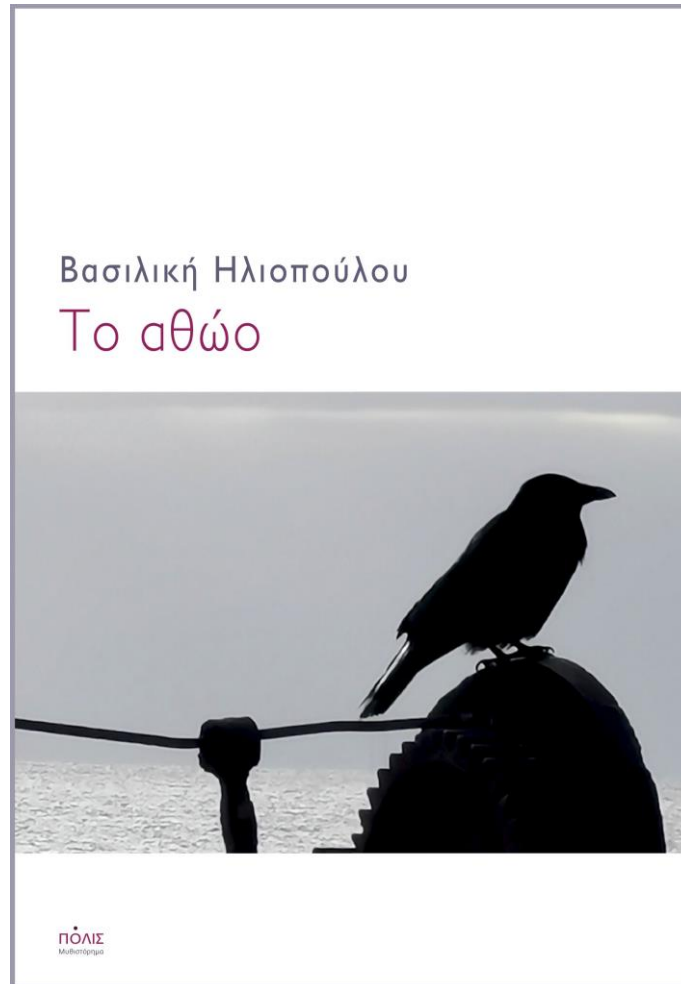
***

Η Κρυστάλλη Γλυνιαδάκη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1979. Σπούδασε φιλοσοφία, θεολογία και πολιτική θεωρία στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου, και δημιουργική γραφή στο Πανεπιστήμιο East Anglia. Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στο διαδραστικό ιστορικό ντοκιμαντέρ από το Πανεπιστήμιο του Bournemouth. Το 2018 τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Ποίησης για το βιβλίο της *Η επιστροφή των νεκρών* (Πόλις, 2017). Ασχολείται, μεταξύ άλλων, με τη μετάφραση νορβηγικής λογοτεχνίας. Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορούν επίσης οι ποιητικές της συλλογές *Λονδίνο-Ιστανμπούλ* (2009) και *Αστικά ερείπια (και αντιπερισπασμοί)* (2013).

Βασιλική Ηλιοπούλου

Το αθώο

μυθιστόρημα

Η Εύα, έχοντας χάσει τα δύο πιο αγαπημένα της πρόσωπα στη ζωή, τη μητέρα της και την αδερφή της, μεγαλώνει σε ίδρυμα από την ηλικία των έξι. Χρόνια αργότερα, ο θάνατος του άντρα της στέκεται η αφορμή ώστε να επιστρέψει στο νησί της και να συναντήσει ξανά πρόσωπα και μέρη των παιδικών της χρόνων. Η μοναδική της έγνοια είναι να μάθει τι πραγματικά συνέβη στη μικρή της αδερφή, πριν αυτή εξαφανιστεί από προσώπου γης.

Σε έναν τόπο άγριας ομορφιάς, αλλά και αφιλόξενο τώρα πια, όπου νεκρά πουλιά ξεβράζονται στην παραλία, μαυροκόρακες πετούν πάνω από απότομους

γκρεμούς και φαράγγια, παιδιά εξαφανίζονται μυστηριωδώς, όπου ντόπιοι γνωρίζουν αλλά δεν μιλάνε και δυνατοί άνεμοι σαρώνουν τα πάντα στο πέρασμά τους, η Εύα προσπαθεί να ενώσει τα κομμάτια και να μάθει επιτέλους την αλήθεια. Εξάλλου, σύμφωνα με το πώς ειρηνικά αντιλαμβάνεται τον κόσμο γύρω της, καθετί που ανοίγει πρέπει και να κλείνει, ό,τι αρχίζει πρέπει και να τελειώνει.

Το *Αθώο* είναι ένα βιβλίο που διερευνά ζητήματα όπως η απώλεια και το τραύμα, η ενοχή και η εξιλέωση, οι πάσης φύσεως εγκλεισμοί, το διαφορετικό, η διαρκής αναζήτηση για τις ρίζες που μας κρατούν συνδεδεμένους με το παρελθόν, και πάνω απ' όλα η ανάγκη για αποδοχή, αγάπη, δικαιοσύνη.

***

Η Βασιλική Ηλιοπούλου γεννήθηκε στην Κοζάνη το 1948. Σπούδασε κινηματογράφο. Έχει σκηνοθετήσει δύο ταινίες μεγάλου μήκους (*Το πέρασμα*, 1990 και *Με μια κραυγή*, 1995), μικρού μήκους ταινίες και ντοκιμαντέρ, και έχει επιμεληθεί εκπομπές για το Β' και το Γ' Πρόγραμμα της κρατικής ραδιοφωνίας. Για τις ταινίες της έχει τιμηθεί δύο φορές με το βραβείο FIPRESCI.

Το 2000 κυκλοφόρησε η νουβέλα της *Η Λιούμπα και άλλα αρώματα*, από τις εκδόσεις Εστία. Το 2005 κυκλοφόρησε η συλλογή διηγημάτων της *Η καρδιά του λαγού* και το 2009 το μυθιστόρημα *Σμθ* (Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος 2010), από τις εκδόσεις Πόλις. Από τις εκδόσεις Πατάκη κυκλοφόρησε, το 2013, το μυθιστόρημά της *Η άσκηση του Ροτ* και, το 2017, η συλλογή διηγημάτων της *Το τέρας στο μετρό*.

Έχει δημοσιεύσει διηγήματα σε περιοδικά και εφημερίδες.

Δημήτρης Τερζής
Ο παππούς στο τζάκι και άλλες ιστορίες
συλλογή διηγημάτων

«Και μη σας κάνει εντύπωση που, αν και νεκρός, μιλάω σαν να 'μουν ζωντανός». Ο παππούς επιστρέφει στο σπίτι μέσα σε μια όμορφη υδρία που τοποθετείται στο γείσο του τζακιού. Από κει μπορεί να βλέπει ολόκληρη την οικογένεια που έχει συγκεντρωθεί να τον τιμήσει. Και η ιστορία αρχίζει.

Κάπου στα σύνορα του Έβρου ένας φαντάρος αδημονεί για την πολυπόθητη μετάθεσή του στην Αθήνα. Κατά τη διάρκεια μιας περιπόλου στο ποτάμι πέφτει πάνω σε μια οικογένεια προσφύγων. Ένα όπλο μπλοκάρει και η ιστορία αρχίζει. Στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου ένας ασθενής περιμένει το μοιραίο, χωρίς να έχει υπολογίσει τις διαθέσεις ενός μηχανισμού υψηλής τεχνολογίας, που είναι προγραμματισμένος να τον κρατήσει στη ζωή, επειδή «ο θάνατος είναι ένα λάθος, μια παρέκκλιση, ο θάνατος δεν είναι αποδεδειγμένος». Και η ιστορία αρχίζει. Κάπου στη Σικελία, ο θάνατος και η ζωή συναντιούνται στη στροφή ενός επαρχιακού δρόμου την ώρα που ο τόπος ολόγυρα φλέγεται σαν την κόλαση του Δάντη, και, σ' ένα ξενοδοχείο της εθνικής οδού, δύο άνθρωποι αποφασίζουν να περάσουν μαζί την τελευταία νύχτα του κόσμου.

Πάντα θα υπάρχει μια ιστορία που αξίζει να ειπωθεί. Ειπωμένη κάποιο βράδυ στην Κυψέλη, για ένα τέλος που περιμένουμε όλοι, στο πλευρό μιας Μηχανής που ρυθμίζει τα όνειρά μας, την ώρα που κάποιος έχει ήδη απαντήσει στο γνωστό ερώτημα: «για ποιον χτυπά η καμπάνα;», με τη γνωστή απάντηση: «Χτυπά για σένα»...

***

Ο Δημήτρης Τερζής γεννήθηκε το 1974 στον Πύργο Ηλείας. Ασχολείται με τη δημοσιογραφία από το 1998 και έχει εργαστεί σε διάφορες εφημερίδες,

ραδιοφωνικούς σταθμούς και περιοδικά. Από το 2013 ανήκει στο δυναμικό της *Εφημερίδας των Συντακτών* και ασχολείται με το πολιτικό-ερευνητικό ρεπορτάζ. Έχει εκδώσει τις συλλογές διηγημάτων *Το Τέλος Μιας Τέλειας Μέρας* (Ιβίσκος, 2013) και *Θερισμός* (Ιωλκός, 2017) και το μυθιστόρημα *Η Καρδιά του Ελέφαντα* (Ιωλκός, 2019).

Τσαμπίκας Χατζηνικόλα
Χωρίς ενεστώτα, δε γίνονται τα όνειρα
ποιητική συλλογή

Αρχαία πρωινά

Δεν είναι όλα τα πρωινά
μ' αρχαίες λέξεις καμωμένα.
Χτίζονται κάθε μέρα απ' την αρχή
σαν ένα άγραφο χαρτί
που περιμένει χέρια για να το γεμίσουν
– με λέξεις, χρώματα και με το ίδιο το λευκό του ακόμα.
Είναι όλα τα πρωινά
εσύ, εγώ, εμείς,
δρομείς σε γραμμή εκκίνησης
για νέες αχάρακτες πορείες
και για εκείνες που οι χθεσινοί μας δρόμοι όρισαν.
Κάποιες φορές οι δρόμοι αυτοί του πρωινού
χαράσσονται παράλληλα
κι εμείς,
σαν τους ζογκλέρ που προσπαθούν να ισορροπήσουν
σε σκοινί τεντωμένο στο κενό,
τους περπατάμε και τους δυο την ίδια στιγμή.
Τα πρωινά όλου του κόσμου
μοιάζουν με θάλασσα που έχουν παντού το ίδιο χρώμα.
Κι όμως...

***

Η Τσαμπίκα Χατζηνικόλα γεννήθηκε στη Ρόδο το 1975. Σπούδασε

Αρχαιολογία στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων. Συνέχισε τις σπουδές της στο King's College London όπου ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της. Είναι διδάκτωρ Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης.

Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορεί επίσης η ποιητική της συλλογή *Ακροδάχτυλα*.

ΜΕΛΕΤΕΣ

Annie Jourdan

Νέα Ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης

μετάφραση: Κώστας Γαγανάκης

Η Γαλλική Επανάσταση ταυτίζεται με την Τρομοκρατία; Είναι, άραγε, αναπόφευκτο κάθε επαναστατικό εγχείρημα να καταλήγει στον αυταρχισμό; Η Αννί Ζουρντάν θέτει στο στόχαστρο τις κλασικές θέσεις για την Επανάσταση και προτείνει μια νέα ερμηνεία της Τρομοκρατίας. Όχι, υποστηρίζει η συγγραφέας, Επανάσταση και Τρομοκρατία δεν είναι συνώνυμα. Όχι, κάθε φιλόδοξο ιδεολογικό σχέδιο για τον μετασχηματισμό της κοινωνίας δεν καταλήγει μοιραία στον αυταρχισμό, «αναγκάζοντας τους ανθρώπους να

γίνονται ελεύθεροι», κατά τη διατύπωση του Ρουσσώ. Οι κλασικές θέσεις, κατά των οποίων εξαπολύει τα βέλη της η Ζουρντάν, έχουν ασφαλώς τις απαρχές τους στα χρόνια της Επανάστασης, αλλά αναδιατυπώθηκαν από τον François Furet και τους μαθητές του κατά τις δεκαετίες του 1970 και του 1980, καταλήγοντας να συγκροτήσουν την κυρίαρχη ερμηνεία για τη Γαλλική Επανάσταση στα τέλη του 20ού αιώνα. Σήμερα, όμως, αμφισβητούνται. Πολλοί ιστορικοί, συμφωνώντας με την Αννί Ζουρντάν, αποδίδουν την επαναστατική βία στα συλλογικά πάθη, στον κλονισμό του κράτους και των θεσμών και στη συγκυρία, όχι όμως στην επαναστατική ιδεολογία. Για να κατανοήσουμε την επαναστατική βία, υποστηρίζει η Ζουρντάν, πρέπει να δούμε τη Γαλλική Επανάσταση όπως στ' αλήθεια ήταν: ένας εμφύλιος πόλεμος. Η επαναστατική βία δεν υπήρξε κάτι το εξαιρετικό. Εκδηλώνεται σε όλες τις επαναστάσεις εκείνης της περιόδου, συμπεριλαμβανομένης της αμερικανικής. Η τρομοκρατία δεν ανάγεται αποκλειστικά στους Αβράκωτους και στους Ιακωβίνους. Όλα τα αντιμαχόμενα μέρη καταφεύγουν σ' αυτήν. Στην αρχή, πολεμούν οι επαναστάτες κατά των αντεπαναστατών και, στη συνέχεια, από το 1791, οι επαναστάτες μεταξύ τους.

Charles Walton

La Vie des idées

***

Η Αννί Ζουρντάν γεννήθηκε το 1948 στο Alès της Γαλλίας. Σπούδασε φιλολογία στα Πανεπιστήμια του Μονπελιέ και του Άμστερνταμ. Επηρεασμένη από τον Maurice Agulhon και τη Mona Ozouf, στράφηκε στην ιστορία, και ειδικότερα την ιστορία της Γαλλικής Επανάστασης που υπήρξε και το αντικείμενο της διδακτορικής της διατριβής. Δίδαξε επί σειρά ετών στο Πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ και ως επισκέπτρια καθηγήτρια στα Πανεπιστήμια του Σάσεξ και της Φλόριντας, καθώς επίσης και στο Paris I.

Έχει δημοσιεύσει, μεταξύ άλλων, τα βιβλία:

Les monuments de la Révolution: Une histoire de représentation

Napoléon: Héros, Imperator, Mécène

L'empire de Napoléon

La Révolution, une exception française?

Amsterdam en révolution, 1795-1798: Un jacobinisme batave?

Michaël Fœssel

Κόκκινα φανάρια

Η ηδονή και η αριστερά

μετάφραση: Γιώργος Καράμπελας

Μπορούμε άραγε, σε έναν άδικο κόσμο, να απολαμβάνουμε χωρίς να γινόμαστε συνεργοί στην αδικία; Μήπως οι κάθε λογής ηδονές μας –ερωτικές, γευστικές, εορταστικές–, διαμορφωμένες σε μεγάλο βαθμό από τον σύγχρονο καπιταλισμό, έρχονται σε αντίθεση με τις νέες πολιτικές διεκδικήσεις –άρνηση της πατριαρχικής βίας, προστασία του έμβριου κόσμου, υγειονομική ασφάλεια– που προβάλλουν στον ορίζοντα;

Αντί να ενδίδει στον ασκητισμό, το παρόν βιβλίο μάς καλεί να ανακαλύψουμε εκ νέου την πολιτικά ανατρεπτική διάσταση της ηδονής. Η Αριστερά δεν έχει κανέναν λόγο να εγκαταλείψει τη χαρά της ζωής στην αντιδραστική σκέψη και στην υπεράσπιση μιας «τέχνης τού ζην αλά γαλλικά», που έρχεται να αντιταχθεί στην «ηθικολογία των προοδευτικών». Υπό τον όρο ότι τη μοιραζόμαστε, η ηδονή είναι ένα συναίσθημα που μας επιτρέπει να αποφύγουμε την καταστροφή.

Σε αυτό το δοκίμιο, ο Μικαέλ Φεσέλ προτείνει να επανασυνδεθούμε με τις παραδόσεις εκείνες που συναρθρώνουν ηδονή και χειραφέτηση. Δείχνει ότι οι ελπιδοφόρες πολιτικές εμπειρίες είναι αυτές από τις οποίες απουσιάζουν ο τρόμος και η ντροπή.

***

Απέναντι σε μια εγωιστική και ακομπλεξάριστη Δεξιά, η Αριστερά έχει κάτι ακόμα να πει για τη συλλογική και χαρούμενη χειραφέτηση. Έρθε η ώρα να φανταστούμε μια κοινωνία που αντιμετωπίζει με σοβαρότητα την κλιματική αλλαγή, νοσηματοδοτεί εκ νέου

τη ζωή μας, επανεφευρίσκει τις ερωτικές σχέσεις, επαναμαγεύει το συλλογικό. Γιατί, ναι, η υπερκατανάλωση, ο ατομικισμός, η προσωπική επιτυχία, όλες αυτές οι ηδονές που λατρεύει η Δεξιά, μας οδηγούν σε ασφυξία, μας απομακρύνουν από τους άλλους.

Libération

***

Ο Μικαέλ Φεσέλ γεννήθηκε στην Thionville το 1974. Απόφοιτος της École normale supérieure, agrégé και διδάκτωρ φιλοσοφίας, είναι καθηγητής φιλοσοφίας στην École polytechnique και σύμβουλος έκδοσης του περιοδικού *Esprit*.

Από τις εκδόσεις Πόλις κυκλοφορούν επίσης τα βιβλία του *Ο καιρός της παρηγοριάς και Υποτροπή: 1938*.

Joy Sorman

Στην τρέλα

μετάφραση: Αριάδνη Μοσχονά

Κάθε Τετάρτη, και για έναν ολόκληρο χρόνο, η συγγραφέας επισκέπτεται το «περίπτερο 4B» ενός ψυχιατρείου, συναντώντας τους ασθενείς και το νοσηλευτικό προσωπικό. Η Τζού Σορμάν παρατηρεί, συλλέγει, περιγράφει: το ντεκόρ («καθαρό, φωτεινό, μοντέρνο και δίχως ζωή, μια διαρρυθμισμένη λειτουργική, οικονομική, σύμφωνα με τους κανόνες της διοικητικής αισθητικής»), τους ήχους («έννας ατέρμονος θόρυβος κλειδιών που μπαίνουν σε κλειδαριές δίνει τον ρυθμό»), τα γεύματα, τη χορήγηση των φαρμάκων, το διάλειμμα για τσιγάρο σε προκαθορισμένες πάντοτε ώρες, την περιορούσα ατμόσφαιρα, τα χρώματα, τις μυρωδιές.

Φωτογραφίζει τα σταθερά μοτίβα αυτού του κλειστού σύμπαντος: το ειδικό δωμάτιο απομόνωσης, την υποχρεωτική ενδυμασία, τη μοναδική τηλεφωνική συσκευή στον διάδρομο, τη διαδικασία της ακούσιας νοσηλείας, τη μεθοδολογία και τη χρησιμοποίηση της διάγνωσης.

Η συγγραφέας –μια διακριτική επισκέπτρια– συνομιλεί για ώρα με κάποιους, ανταλλάσσει δυο-τρεις κουβέντες με κάποιους άλλους, υποβάλλει ερωτήσεις, ακούει, συμπεριφέρεται αδέξια μερικές φορές, προσπαθεί να καταλάβει. Τι είναι η τρέλα; Πώς φτάνει κανείς σε αυτήν; Από τι πάσχουν οι ασθενείς; Πώς γίνεται η εισαγωγή και η νοσηλεία τους; Ποιος και πώς θα ασχοληθεί με τη φροντίδα τους;

Όλα αυτά τα ερωτήματα τίθενται στο βιβλίο, χωρίς πάντοτε να δίνονται απαντήσεις. Εδώ η συγγραφέας θα μάθει ότι: «Η μοναδική αρχή που έχει αξία είναι η αρχή της αβεβαιότητας».

Μέσω μιας αφήγησης που βασίζεται σε πραγματικά δεδομένα και τροφοδοτείται από τα λόγια των μεν και των δε, η Σορμάν σκιαγραφεί ένα βαθύ και ουσιαστικό πορτρέτο της σύγχρονης ψυχιατρικής. Μιλά για την

ιστορία της ψυχιατρικής, την αποϊδρυματοποίηση, και ερευνά την ίδια τη φύση της τρέλας και τη σχέση της με τον «κανονικό» κόσμο. Οι ασθενείς αποκλείονται από την «κανονικότητα» και εγκλείονται, όχι τόσο για να ανακουφιστεί ο πόνος τους, αλλά επειδή ενοχλούν: «Θα κλείσουν πιο άνετα μέσα έναν άνθρωπο που ουρλιάζει στον δρόμο και σπάει μια στάση λεωφορείου με σιδηρολοστό παρά κάποιον που μιλάει χαμηλόφωνα στα δέντρα, μολονότι αυτός ο τελευταίος ίσως να πάσχει περισσότερο». Η ψυχιατρική δομή περισυλλέγει όσους δεν βρίσκουν πουθενά αλλού τη θέση τους και αποτελεί συχνά αντανάκλαση των δυσλειτουργιών και των παραλείψεων του εξωτερικού, «κανονικού» οικονομικού, πολιτικού και επιστημονικού κόσμου.

Το βιβλίο εξετάζει τη λειτουργία ενός θεσμού ο οποίος έπεσε, όπως και όλο το νοσοκομειακό σύστημα, θύμα των δημοσιονομικών περικοπών και των κυρίαρχων γραφειοκρατικών και οικονομικών αντιλήψεων που εκδιώκουν καθετί το ανθρώπινο προς όφελος της αποτελεσματικότητας. Ενός θεσμού που πριμοδοτεί την απαρέγκλιτη εφαρμογή των πρωτοκόλλων, αντί να αφουγκράζεται και να εμβαθύνει. «Η Αντριέν δεν έχει τη δικαιοδοσία να φροντίζει τους ασθενείς: εάν το κάνει, η διοίκηση αποκαλεί αυτή την απόκλιση ολίσθημα ως προς τις αρμοδιότητες, και την αποδοκιμάζει».

Σε αυτό το πολύ ωραίο, αξιόπιστο και αναλυτικό βιβλίο, η «τρέλα», χάρη στη γραφίδα της Τζού Σορμάν, αποικτά τη μορφή ποιήματος σε πρόζα, έπους ή μελαγχολικού τραγουδιού. Διότι αυτοί που αποφεύγουμε πλέον να τους αποκαλούμε «τρελούς» δεν έχουν στη διάθεσή τους τίποτε άλλο πέρα από τις λέξεις τους και τη φαντασία τους για να ορθώσουν ένα προστατευτικό ανάχωμα απέναντι στους «δαίμονες» που τους πολιορκούν.

Νά γιατί αυτή η κατάδυση στην τρέλα ηχεί και ως αλληγορία για τη λογοτεχνία, που αποτελεί αναγκαιότητα, οξύτερη ενδεχομένως στους τρελούς, αλλά ζωτικής σημασίας για όλους.

Laurence Houot, France Info/Culture, 20.3.2021

***

Η συγγραφέας αποφεύγει αυστηρά την ηδονοβλεψία, ξεδιπλώνει πλήρως τη μυθιστορηματική της ικανότητα, ενώ η δύναμη της γραφής τίθεται στην υπηρεσία του ρεπορτάζ για να πολλαπλασιάσει την εμβέλειά του. Κείμενο σπουδαίο, θεμελιώδες, που πέρα από τη σκληρότητά του αφήνει την ελπίδα ότι, «ακόμα και αν το μυαλό δαμάζεται, το πνεύμα πάντα θα ξεγλιστράει».

Le Monde

Ο σωτήριος (και χρήσιμος) στοχασμός της Σορμάν για τον τρόπο που νοσηλεύονται οι έγκλειστοι οικοδομείται πάνω στην όλο ενσυναίσθηση προσοχή που δίνει σε όσους στοιχειώνουν τον χώρο. Η Σορμάν δίνει χρόνο στους νοσηλευτές και τους νοσηλευόμενους, τους ακούει και τους κοιτάζει, προσφέροντάς μας πορτρέτα σπαρακτικής ανθρωπιάς.

Les Inrockuptibles

Με αυτό το βιβλίο, η Σορμάν ζωντανεύει τις κραυγές και τις σιωπές, τις λέξεις και τις συγκινήσεις. Έξοχο έργο, που ανήκει σε μια λογοτεχνία η οποία απαιτεί υπομονή, ταλέντο και ταπεινότητα.

Le Figaro

Η δύναμη της Τζόυ Σορμάν δεν βρίσκεται μόνο στην ευφυΐα της, την ποιότητα της γραφής της, την ακρίβεια των παρατηρήσεών της, αλλά και στο ότι ερευνά χωρίς προκαταλήψεις, γεγονός που καθιστά ακόμα πιο αβάσταχτες τις διαπιστώσεις της για τον τρόπο με τον οποίο η κοινωνία σήμερα συμπεριφέρεται στους «τρελούς» της.

La Libre Belgique

Σκληρό πορτρέτο του ψυχιατρικού θεσμού, αλλά και υποβλητικές σκιαγραφίες προσώπων. Με την ιδιότητα της μυθιστοριογράφου, η Τζού Σορμάν αναζητά το εύθραυστο σύνορο που χωρίζει την κανονικότητα από την τρέλα. Βγαίνουμε από την ανάγνωση αναστατωμένοι και συγκλονισμένοι.

Le Point

Αφήγημα γεμάτο ζωή, ανθρώπινο και σπαρακτικό.

Elle

Η συγγραφέας συνθέτει ένα πανόραμα των ζητημάτων που ανακύπτουν από τον εγκλεισμό και την επιτήρηση των ασθενών. Πορτρέτο τόσο της ιατρικής εξουσίας, από τον βοηθό νοσηλεύτη έως τον διευθυντή της κλινικής, όσο και των ασθενών. Η Σορμάν κατορθώνει να μετασχηματίσει το υλικό της σε μυθιστορηματικό κείμενο. Διηγείται ανάγλυφα μια ιστορία που εκτυλίσσεται σ' έναν τόπο όπου όλες οι μέρες είναι ίδιες, και φωτογραφίζει όλη την γκάμα των συναισθημάτων.

Libération

***

Η Τζού Σορμάν γεννήθηκε στο Παρίσι το 1973. Σπούδασε φιλοσοφία και, για ένα διάστημα, εργάστηκε στη μέση εκπαίδευση. Έχει δημοσιεύσει μυθιστορήματα (όπου συνήθως αναμειγνύει μυθοπλασία και έρευνα στο πεδίο), παιδικά βιβλία και δοκίμια, ενώ έχει εργαστεί και ως δημοσιογράφος στο ραδιόφωνο και την τηλεόραση. Τα θέματα που την απασχολούν: το σώμα, η ταυτότητα, η ετερότητα, η σχέση των ανθρώπων με τα ζώα.

Άλλα βιβλία της:

Boys, boys, boys (Βραβείο de Flore)

Du bruit

14 Femmes: Pour un féminisme pragmatique (συμμετοχή)

Gros Œuvre

L'Inhabitable

Paris Gare du Nord

Comme une bête (Βραβείο François Mauriac της Γαλλικής Ακαδημίας)

La Peau de l'ours

Sciences de la vie

Seynos (με τη Maylis de Kerangal)

Το *Στην τρέλα* τιμήθηκε το 2021 με το Prix du livre du réel.

Σταύρος Ζουμπουλάκης
Ηθική της αγάπης και πολιτική πράξη

Δοκίμια του Σταύρου Ζουμπουλάκη που αναφέρονται στην ηθική, τη φιλοσοφία και την πολιτική. Συζητιούνται κείμενα των Ζακ Μαριταίν, Σιμόν Βέιλ, Αλβέρτου Σβάιτσερ, Πώλ Ρικαίρ, Χανς Γιόνας, Έττυ (Εσθήρ) Χίλλεσουμ, Σαούλ Φρηντλαιντερ, Τζορτζ Όργουελ, Τόνυ Τζαντ, Βάτσλαβ Χάβελ.

***

Ο Σταύρος Ζουμπουλάκης γεννήθηκε το 1953 στη Συκιά Λακωνίας. Σπούδασε νομική και φιλολογία στην Αθήνα, και φιλοσοφία στο Παρίσι. Υπηρέτησε πολλά χρόνια στη Μέση Εκπαίδευση. Από το 1998 ως το 2012 διετέλεσε διευθυντής του περιοδικού *Νέα Εστία*. Είναι πρόεδρος, από το 2008, του ΔΣ του Άρτου Ζωής. Τον Φεβρουάριο του 2013 ορίστηκε πρόεδρος του Εφορευτικού Συμβουλίου της Εθνικής Βιβλιοθήκης της Ελλάδος. Το 2015 αναγορεύτηκε επίτιμος διδάκτορας του Τμήματος Φιλοσοφίας, Παιδαγωγικής και Ψυχολογίας του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, και το 2019 του τμήματος Φιλολογίας της Φιλοσοφικής Σχολής του Πανεπιστημίου Κρήτης. Το 2017 τιμήθηκε με το Κρατικό Βραβείο Δοκιμίου-Κριτικής για το βιβλίο του *Υπό το φως του μυθιστορήματος* (2015) και με το Βραβείο της Ακαδημίας Αθηνών – Ίδρυμα Πέτρου Χάρη για το βιβλίο του *Ο στεναγμός των πενήτων: Δοκίμια για τον Παπαδιαμάντη* (2016).

Θανάσης Μήνας

Για τον Πόντσον

Σύμφωνα με τον περιφημο κριτικό Harold Bloom, τέσσερις συγγραφείς ανήκουν στον κανόνα της μεταπολεμικής αμερικανικής λογοτεχνίας: ο Philip Roth, ο Cormac McCarthy, ο Don DeLillo και ο Thomas Pynchon.

Ο Thomas Pynchon εμφανίστηκε στη λογοτεχνία στις αρχές της δεκαετίας του 1960. Τα βιβλία που έχει εκδώσει από τότε και μέχρι σήμερα είναι συγκριτικά περιορισμένα σε αριθμό (όχι όμως και σε έκταση). Οκτώ μυθιστορήματα και μία συλλογή διηγημάτων. Είναι επίσης γνωστός για τις ελάχιστες δημόσιες εμφανίσεις του και τον ζήλο με τον οποίο προστατεύει τον προσωπικό του βίο, αλλά και την εικόνα του. Παρόλα αυτά, έχει φανατικούς θαυμαστές σε όλο τον κόσμο και θεωρείται cult συγγραφέας.

Το παρόν βιβλίο δεν αποτελεί βιογραφία του συγγραφέα. Ελάχιστα άλλωστε γνωρίζουμε για τη ζωή του. Δεν αποτελεί επίσης κριτική αποτίμηση του έργου του. Αντίθετα, αφενός αναζητά τις ρίζες της πυντσονικής γραφής και τα στοιχεία εκείνα που διαμόρφωσαν το προσωπικό ύφος του, αφετέρου καταπιάνεται με μια σειρά από θέματα που τον απασχολούν στα σημαντικότερα μυθιστορήματά του (*V, Η Συλλογή των 49 στο Σφυρί, Το Ουράνιο Τόξο της Βαρύτητας, Mason & Dixon, Ενάντια στη Μέρα, Έμφυτο Ελάττωμα*): τον πόλεμο, την εξαπάτηση και τη συνωμοσία, την παράνοια που χαρακτηρίζει πλευρές του αμερικανικού τρόπου ζωής, τη σχέση του με το κίνημα (*The Movement*) και τη μουσική της δεκαετίας του 1960, την επιστήμη, με έμφαση στην έννοια της εντροπίας, την οποία ο Pynchon δανείζεται από την θερμοδυναμική και την εισάγει στην οντολογία.

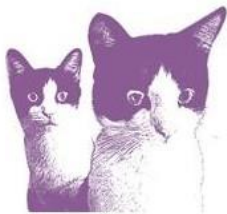
Συνδυάζοντας μια γραφή που είναι ευφυής και συγχρόνως απολαυστική με μια απύθμενη εγκυκλοπαιδική γνώση, ο Thomas Pynchon είναι ένας συγγραφέας που αξίζει να ανακαλύψει κανείς.

***

Ο Θανάσης Μήνας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1971. Σπούδασε δημοσιογραφία. Παρουσιάζει εκπομπές στο ραδιόφωνο και αρθρογραφεί κυρίως για θέματα μουσικής και βιβλίου.

Κείμενά του έχουν δημοσιευθεί στις εφημερίδες *Αυγή* (ένθετο *Αναγνώσεις*), *Εποχή* (ένθετο *Εποχή των Βιβλίων*) και *Athens Voice*, στα περιοδικά *Ποπ + Ροκ, Jαzz + Τζαζ, Διαβάζω, Fractal Press, Zoo, Οξύ, Γαλέρα, Soul* και στα ηλεκτρονικά περιοδικά *Ο Αναγνώστης, ΧΡΟΝΟΣ, The Zone* και *Ανοpolis.gr*.

Έχει συνεργαστεί με τους ραδιοφωνικούς σταθμούς Rock Fm, Ρόδον 94,4 και Εν Λευκώ. Τα τελευταία 15 χρόνια παρουσιάζει την εκπομπή *Inner City Blues* στον ραδιοφωνικό σταθμό 105,5 Στο Κόκκινο.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΌΛΙΣ